

pisů, jež málo kde zachovávají některé stopy nářečí místního, jsouce většinou psány jazykem spisovným. Tak i v písních z Těšínska této rukopisné sbírky čeština má rozhodnou převahu. Jazykem českým zapsány jsou nejen skoro všechny písně duchovní, nýbrž i mnohé světské, ač tyto lid sám jistě zpíval buď polsky nebo nářečím lašským. Karvinský učitel Jos. Horský svou zásilku výslovně jmenuje »Einige böhmische Volkslieder, welche bei alten Zeiten gesungen worden sind.« V polských textech této rukopisné sbírky za *ć* píše se často *t*: wywratit, warzyt, parzyt; nosovka *ę* se buď neoznačuje, nebo se opisuje slabikou *en, em*: wode, rzepke, kens, bydem; nosovka *ą* se přepisuje slabikou *om*: v pravom nožke, dobrom novineczke, tvojom neymilejszom, wyskakujom. Za polské *a* (= mor. *á*) psáno dle místního podřečí *o*: Polok, ptoszek, mo, zpivo, lotosz (lítáš), slychol, niedostol (mor. slýchál, nedostál) atd. Tento způsob psaní má i svou kulturně historickou důležitost; proto nevidělo mi se měniti ho.

Že tato nová sbírka národních písní k místu přišla, o to zásluha všecka náleží horlivým a obětovným pp. sběratelům, a že mohla býti vydána tiskem, a to v úpravě tak nádherné, za to mně povinné díky vzdáti jest slavné České Akademii. Na vydání díla tak nákladného, kteréž neslibuje odbytu hojného a rychlého, sotva by se byl odhodlal který nakladatel soukromý.

F. B.